

2. Az Elsőfokú Bíróság a 2000. november 28-i határozatot tévesen ítélte meg annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság e határozatot a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárás lezárásának tekintette, amely eljárás egy 1994 áprilisában benyújtott panasz alapján indult meg. Az Elsőfokú Bíróság továbbá téves jogalkalmazással nem abból indult ki, hogy a vitatott adóintézkedés 2000-ben való újbóli vizsgálatának a létező támogatásokra megállapított eljárás keretében kellett sor kerülnie.
3. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, mivel megsértette a bizonyítási teherre és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó eljárás rendelkezéseket, különösen a 2000. november 28-i határozat által jelentett okirati bizonyíték tekintetében (illetve e bizonyíték hitelessége és bizonyító ereje tekintetében). Ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jog.
4. Az Elsőfokú Bíróság azon, az ügy irataiban található objektív, releváns, egybehangzó és következetes ténykörülmenyeket illetően, amelyek bizonyítják, hogy a Bizottság a 2000. november 28-i határozat előtt a vitatott adóintézkedést előzetesen megvizsgálta, és e vizsgálatot lezárta, megsértette a bizonyítási teherre és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó eljárás rendelkezéseket. Az Elsőfokú Bíróság továbbá téves jogalkalmazással nem abból indult ki, hogy a vitatott adóintézkedés 2000-ben való újbóli vizsgálatának a létező támogatásokra megállapított eljárás keretében kellett sor kerülnie.
5. Az Elsőfokú Bíróság az 1993-ban hozott vitatott adóintézkedést a beruházási támogatásnak a regionális támogatásokról szóló 1998. évi iránymutatásban foglalt fogalom meghatározása alapján téves jogalkalmazással működési támogatásnak minősítette. Ezáltal sérült a jogbiztonság elve és különösen a visszaható hatály tilalma.
6. Az Elsőfokú Bíróság a „releváns információ” fogalmát az adószabályozásnak a támogatások ellenőrzése keretében való előzetes vizsgálata során téves jogalkalmazással értelmezte, és ezért az előzetes vizsgálati eljárás időtartamát nem találta jogszerűtlennek.
7. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jelen ügyben a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárást illetően a 79 hónapos időtartamot nem tekintette ésszerűtlennek, és ezért úgy határozott, hogy a jogbiztonság elvével összefüggésben a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem sérült.
8. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jelen ügyben a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárást illetően a 79 hónapos időtartamot nem tekintette ésszerűtlennek, és ezért úgy határozott, hogy a gondos ügyintézés elvével összefüggésben a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem sérült.
9. Az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, miszerint a jelen ügyben nem állnak fenn olyan rendkívüli körülmények,

amelyek indokolnák a vitatott adóintézkedés jogszerűségébe vetett jogos bizalmat, és kizárnák a támogatásoknak a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatéríttetését, téves jogalkalmazáson alapul. Az Elsőfokú Bíróság a határozatot elferdítette.

10. Az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, miszerint a jelen ügyben az egyenlő bánásmód elve, amely kizárja a támogatásoknak a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatéríttetését, nem sérült, téves jogalkalmazáson alapul.
11. Az Elsőfokú Bíróság azon végzésével, amelyben megtagadta a fellebbező által bizonyítás céljából felkínált bizonyos olyan bizottsági dokumentumok benyújtásának elrendelését, amelyek a kereset Elsőfokú Bíróság általi elutasításának indokolása fényében a fellebbező érdekeinek védelme érdekében lényegesnek bizonyultak, megsértette a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárás rendelkezéseket. Ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jog, a fegyveregyenlőség és a védelemhez való jog.

(¹) Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.).

Az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) T-30/01–T-32/01. és T-86/02–T-88/02. sz., Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava és társai kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2009. szeptember 9-én hozott ítélete ellen a Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava által 2009. november 26-án benyújtott fellebbezés

(C-469/09. P. sz. ügy)

(2010/C 37/11)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Fellebbező: a Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava (képviselek: I. Sáenz-Cortabarría Fernández és M. Morales Isasi abogados)

A többi fél az eljárásban: a Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya, a Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa, a Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, a Confederación Empresarial Vasca (Confebask), az Európai Közösségek Bizottsága és a Comunidad Autónoma de la Rioja

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság a fellebbezést nyilvánítsa elfogadhatónak és megalapozottnak;
- a Bíróság a megtámadott ítéletet helyezze hatályon kívül;
- a Bíróság az első fokon előterjesztett kérelmeknek adjon helyt, és a vitatott határozat 3. cikkét semmisítse meg;
- másodlagosan a Bíróság utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, és adott esetben rendelje el, hogy e bíróság hozzon az ügyben határozatot;
- a Bíróság kötelezze a Bizottságot mindkét fokú eljárás költségeinek viselésére, a Comunidad Autónoma de la Riojait mint beavatkozót pedig az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. Az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazással állapította meg, hogy a 659/1999/EK rendelet ⁽¹⁾ hatályba lépése előtti vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárás lezárása (a tagállamhoz címzett) erre vonatkozó kifejezett bizottsági határozatot igényelt.
2. Az Elsőfokú Bíróság a 2000. november 28-i határozatot tévesen ítélte meg annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság e határozatot a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárás lezárásának tekintette, amely eljárás egy 1994 áprilisában benyújtott panasz alapján indult meg. Az Elsőfokú Bíróság továbbá téves jogalkalmazással nem abból indult ki, hogy a vitatott adóintézkedés 2000-ben való újbóli vizsgálatának a létező támogatásokra megállapított eljárás keretében kellett sor kerülnie.
3. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, mivel megsértette a bizonyítási teherre és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó eljárási rendelkezéseket, különösen a 2000. november 28-i határozat által jelentett okirati bizonyíték tekintetében (illetve e bizonyíték hitelessége és bizonyító ereje tekintetében). Ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jog.
4. Az Elsőfokú Bíróság azon, az ügy irataiban található objektív, releváns, egybehangzó és következetes ténykörülményeket illetően, amelyek bizonyítják, hogy a Bizottság a 2000. november 28-i határozat előtt a vitatott adóintézkedést előzetesen megvizsgálta, és e vizsgálatot lezárta, megsértette a bizonyítási teherre és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó eljárási rendelkezéseket. Az Elsőfokú Bíróság továbbá téves jogalkalmazással nem abból indult ki, hogy a vitatott adóintézkedés 2000-ben való újbóli vizsgálatának a létező támogatásokra megállapított eljárás keretében kellett sor kerülnie.
5. Az Elsőfokú Bíróság az 1993-ban hozott vitatott adóintézkedést a beruházási támogatásnak a regionális támogatá-

sokról szóló 1998. évi iránymutatásban foglalt fogalom meghatározása alapján téves jogalkalmazással működési támogatásnak minősítette. Ezáltal sérült a jogbiztonság elve és különösen a visszaható hatály tilalma.

6. Az Elsőfokú Bíróság a „releváns információ” fogalmát az adószabályozásnak a támogatások ellenőrzése keretében való előzetes vizsgálata során téves jogalkalmazással értelmezte, és ezért az előzetes vizsgálati eljárás időtartamát nem találta jogsértően ésszerűtlennek.
7. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jelen ügyben a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárást illetően a 79 hónapos időtartamot nem tekintette ésszerűtlennek, és ezért úgy határozott, hogy a jogbiztonság elvével összefüggésben a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem sérült.
8. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jelen ügyben a vitatott adóintézkedésre vonatkozó előzetes vizsgálati eljárást illetően a 79 hónapos időtartamot nem tekintette ésszerűtlennek, és ezért úgy határozott, hogy a gondos ügyintézés elvével összefüggésben a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem sérült.
9. Az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, miszerint a jelen ügyben nem állnak fenn olyan rendkívüli körülmények, amelyek indokolnák a vitatott adóintézkedés jogszerűségébe vetett jogos bizalmat, és kizárnák a támogatásoknak a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatéríttetését, téves jogalkalmazáson alapul. Az Elsőfokú Bíróság a határozatot elferdítette.
10. Az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, miszerint a jelen ügyben az egyenlő bánásmód elve, amely kizárja a támogatásoknak a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatéríttetését, nem sérült, téves jogalkalmazáson alapul.
11. Az Elsőfokú Bíróság azon végzésével, amelyben megtagadta a fellebbező által bizonyítás céljából felkínált bizonyos olyan bizottsági dokumentumok benyújtásának elrendelését, amelyek a kereset Elsőfokú Bíróság általi elutasításának indokolása fényében a fellebbező érdekeinek védelme érdekében lényegesnek bizonyultak, megsértette a bizonyításfelvétellel vonatkozó eljárási rendelkezéseket. Ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jog, a fegyveregyenlőség és a védelemhez való jog.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.).